

τόν να σας ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲν σας ἀπάντησεν ἐγκαίρως, διότι εἶχε κάμη ἕνα ταξίδι, καὶ διότι ἐδυσκολεῖτο νὰ συνάξῃ τὰς πληροφορίες τὰς ὁποίας ζητεῖτε...

— Καὶ αἱ πληροφορίες; ἀνεφώνησεν ὁ κ. Βουλφράν. — Ἀλλά, κύριε, ἀκόμη δὲν ἔφθασα ἐκεῖ.

Εἰ καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτῆ ἐγένε μετ' ἄκρας γλυκύτητος, ὁ κ. Βουλφράν ἠσθάνθη ὅτι οὐδὲν ἐκέρδαινε βιάζων αὐτήν.

«Καλὰ λέγεις, εἶπεν, ἀναγινώσκεις ἀγγλικὴν ἐπιστολὴν καὶ ἔχεις χρεῖαν νὰ τὴν ἐννοῆς πρὶν μοὶ τὴν ἐξηγήσῃς. Εἰξεύρεις τί λέγω ἐγώ; Λάβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ πῆγαινε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κλέφτιν νὰ τὴν μεταφράσῃς ὅσον τὸ δυνατόν πιστῶς καὶ νὰ γράψῃς καὶ τὴν μετάφρασιν, τὴν ὁποῖαν θὰ μοὶ ἀναγνώσῃς ἔπειτα. Μὴ χάνῃς μίαν στιγμὴν, διότι, βλέπεις, θέλω τάχιστα νὰ μάθω τί λέγει!»

Ἐν ᾧ δὲ ἀπῆρχετο ἐκράτησεν αὐτήν.

«Ἄκουσε. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιέχει εἰδήσεις περὶ ὑποθέσεως προσωπικῆς καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰς μάθῃ ψυχὴ ἡκουσας; ψυχὴ. Λοιπὸν ὅ τι καὶ ἂν σ' ἐρωτήσουν, ἂν εὐρεθῇ τις καὶ τολμήσῃ νὰ σ' ἐρωτήσῃ, δὲν ὀφείλεις νὰ εἴπῃς τίποτε· καὶ ὄχι μόνον νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃς νὰ μαντεύσουν τίποτε. Βλέπεις πόσον σ' ἐμπιστεύονται, πιστεύω ὅτι θὰ φανῆς ἀξία τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Ἄν με ὑπηρετῆς πιστῶς, εἶσο βεβαία ὅτι δὲν θὰ χάσῃς.

— Σὰς ὑπόσχομαι, κύριε, ὅτι τὸ πᾶν θὰ πράξω διὰ νὰ φανῶ ἀξία τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

— Πῆγαινε γρήγορα καὶ κάμε γρήγορα.»

Ἡ Πετρίνα παρὰ τὴν προτροπὴν ταύτην δὲν ἐκάθισεν εὐθὺς νὰ γράψῃ τὴν μετάφρασιν τῆς, ἀλλ' ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, τὴν ἀνέγνω ἐκ δευτέρου καὶ τότε μόνον ἔλαβε μέγα φύλλον χάρτου καὶ ἔγραψε:

Ἐν Δάκκῃ, 29 Μαΐου.

Ἐντιμώτατε Κύριε,

Μετ' ἄλλοις ψυχῆς σὰς πληροφοροῦ, ὅτι κατ' αὐτὰς ὑπέστημεν στήρησιν ἀνεπανόρθωτον, ἐχάσαμεν τὸν σεβάσμιον ἡμῶν πατέρα Δεκλέρ, παρὰ τοῦ ὁποίου εἴχετε εὐαρεστηθῆναι νὰ ζητήσῃτε πληροφορίας τινὰς, τὰς ὁποίας φαίνεσθε ὅτι θεωρεῖτε πολὺ σπουδαίας, καὶ διὰ τοῦτο ἀποφασίζω νὰ σας ἀπαντήσω ἀντὶ τοῦ μακαρίτου, ζητῶν συγγνώμην διότι δὲν το ἔπραξα ἐνωρίτερον, ἕνεκα μακροῦ ταξιδίου τὸ ὁποῖον εἶχα ἐπιχειρήσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας, καὶ ἕνεκα τῶν πολλῶν δυσχερειῶν ἃς ἀπῆντησα εἰς τὸ

νὰ συλλέξω πληροφορίας ὅπως οὖν ἀκριβεῖς περὶ πραγμάτων ἅτινα συνέβησαν πρὸ δωδεκαετίας. Ὅθεν ἐπικαλοῦμαι τὴν ἄκραν ὑμῶν ἐπιείκειαν καὶ τὴν ὑμετέραν συγγνώμην διὰ τὴν ἀκουσίαν μου βραδύτητα καὶ διότι ἀναγκάζομαι νὰ σας γράψω ἀγγλιστί· μόνη αἰτία τούτου εἶνε ἡ ἀτελής γνώσις τῆς ὠραίας ὑμῶν γλώσσης.»

Γράψασα τὴν περίοδον ταύτην, ἥτις ἀληθῶς ἦτο σχοινοτενής, ὡς εἶχεν εἶπῃ πρὸς τὸν κ. Βουλφράν, καὶ δι' αὐτὸ καὶ μόνον εἶχε πολλὰς δυσχερεῖας εἰς τὸ νὰ διευκρινηθῇ, ἐπανέλαβεν αὐτὴν ἵνα διορθώσῃ τὰς ὑπαρχούσας τυχὸν ἐλλείψεις.

Ἐν ᾧ δὲ μετὰ πάσης προσοχῆς ἐργάζετο, αἰφνης ἡ θύρα τοῦ γραφείου τῆς, ἣν εἶχε κλειστήν, ἀνοίγει καὶ εἰσέρχεται ὁ Θεόδωρος Παιναγιώτης ζητῶν λεξικὸν ἀγγλογαλικόν.

Ἀκριβῶς τὸ λεξικὸν τοῦτο εἶχεν ἀνοικτὸν ἐνώπιόν τῆς. Κλείει αὐτὸ εὐθὺς καὶ τὸ προσφέρει πρὸς τὸν Θεόδωρον.

«Δέν σου χρειάζεται; εἶπεν ἐρχόμενος πλησίον τῆς.

— Εἰμπορῶ νὰ κάμω καὶ χωρὶς αὐτοῦ.

— Πῶς εἰμπορεῖς;

— Περισσότερόν μου χρειάζεται διὰ τὴν ὀρθογραφίαν τῶν Γαλλικῶν λέξεων παρὰ διὰ τὴν σημασίαν τῶν Ἀγγλικῶν λέξεων· μετὰ ἑνὸς Γαλλικῶν λεξικῶν κάμνω τὴν ἐργασίαν μου ἀξιόλογα.»

Ἡσθάνετο δὲ αὐτὸν ἐπὶ τῆς βράχειώς τῆς, καίτοι δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ τον ἴδῃ μὴ τολμῶσα νὰ στραφῇ, ἐμάντευσεν ὅμως ὅτι ἀνεγίνωσκεν ὑπεράνω τοῦ ὄμου τῆς.

«Τὴν ἐπιστολὴν τῆς Δάκκας μεταφράσεις;»

Ἐξεπλάγη ἀκούσασα ὅτι αὐτὸς εἶχε γνῶσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἥτις ὄφειλε νὰ μείνῃ μυστική. Ἀλλὰ πάραυτα ἐσκέσθη ὅτι ἠρώτα περὶ αὐτῆς βεβαίως διότι θὰ εἶχε γνῶσιν τοῦτο δὲ τῆ ἐφαίνετο τὸσον μᾶλλον πιθανόν καθ' ὅσον ἐφαίνετο ὅτι τὸ λεξικὸν ἦτο ἀπλῆ πρόφασις. Τί χρεῖαν εἶχε λεξικοῦ Ἀγγλογαλλικοῦ ἀπ' οὐ οὐδεμίαν λέξιν ἀγγλικὴν ἐγίνωσκε;

«Μάλιστα, κύριε, εἶπε.

— Καὶ ἡ μετάφρασις πηγαινὲ καλὰ;»

Ἡσθάνθη τὸν Θεόδωρον κύπτοντα ἄνωθεν τῆς διότι ἦτο μύψ· τότε ζωηρῶς ἔστρεψε τὸν χάρτην ὥστε ὁ Θεόδωρος νὰ τον βλέπῃ πλαγίως.

«Ὁ, σὰς παρακαλῶ, κύριε, μὴ ἀναγινώσκετε, δὲν εἶνε πράγμα, προσπαθῶ... εἶνε ἄνω κάτω.

— Δέν πειράζει.

— Πειράζει καὶ πολὺ, κύριε, ἐντρέπομαι.»

Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἐπεχείρησε νὰ λάβῃ τὸ φύλλον τοῦ χάρτου, ἀλλ' ἐκεῖνη ἐπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ, ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ ἀντιστῇ ἂν καὶ ἦτο εἰς τῶν προϊσταμένων τοῦ καταστήματος.

Ἐκεῖνος μέχρι τοῦδε ὠμίλει ἀστεϊζόμενος. Ἐξηκολούθησε δέ·

«Δὸς μοι λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἄνω κάτω μήπως μ' ἐνόμισες ὅτι θὰ καθίσω νὰ παίξω τὸ σχολεῖον με κορίτσι εὐμορφο σὰν καὶ σέ;»

— Ὁχι, κύριε, εἶνε ἀδύνατον.

— Ἔλα δά!

Καὶ ἠθέλησε νὰ το λάβῃ γελῶν ἀλλ' αὐτὴ ἀντίστη.

«Ὁχι κύριε, ὄχι, δὲν θὰ σας ἀφήσω νὰ τὸ πάρτετε.

— Σοῦ ἀστείζομαι.

— Ἐγὼ ὅμως τὸ θεωρῶ πολὺ σπουδαῖον. Ὁ κ. Βουλφράν μ' εἶπε ῥητῶς νὰ μὴ ἀφήσω νὰ ἴδῃ ψυχὴ τὴν ἐπιστολὴν ὑπακούω εἰς τὸν κ. Βουλφράν.

— Ἐγὼ τὴν ἤνοιξα.

— Ἀγγλικὴ ἐπιστολὴ καὶ μετάφρασις δὲν εἶνε τὸ αὐτό.

— Ὁ θεὸς μου θὰ μοὶ δείξῃ μετ' ὀλίγων τὴν περίφημον αὐτὴν μετάφρασιν.

— Ἄν σὰς τὴν δείξῃ ὁ θεὸς σας, ἄλλο πράγμα· ἐγὼ ὅμως ὑπακούω εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ καὶ σας ζητῶ συγγνώμην.»

Καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆς καὶ ἡ στάσις ἐνεφαίνεν εὐστάθειαν καὶ εὐτολίμιαν τοιαύτην, ὥστε βεβαίως διὰ τῆς βίας ὄφειλε νὰ τὴν ἀρπάξῃ τὴν ἐπιστολὴν· ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἐφώναζε;

Ὁ Θεόδωρος δὲν ἐτόλμησε νὰ προῆλθῃ μέχρι τούτου.

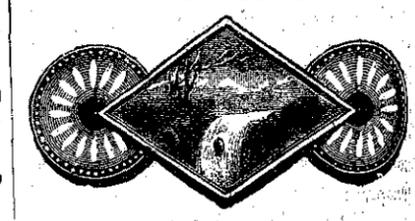
«Χαίρω καθ' ὑπερβολὴν, εἶπε, βλέπων τὴν πίστιν σου εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ θεοῦ μου καὶ εἰς τὰ ἀσημάνατα πράγματα.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

Ἡ Πετρίνα μείνασα μόνη, ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ τὸσον ἦτο τεταραγμένη ὥστε τῆ ἦτο ἀδύνατον. Τί ἔμελλε νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς ἀντιτάσεως ταύτης, δι' ἣν ἐκεῖνος εἶχεν εἶπῃ ὅτι χαίρει καθ' ὑπερβολὴν, ἐν ᾧ τὸναντίον ἐφαίνετο μανιώδης; Ἐὰν δὲ ἠθελε νὰ τὴ ἀνταποδώσῃ τὰ ἴσα, πῶς θὰ ἠγωνίζετο αὐτὴ, ἀθλία κόρη ἀνευ ὑπερασπίσεως, ἐναντίον ἐχθροῦ παντοδυνάμου; Διὰ τοῦ πρώτου κτυπήματος θὰ τὴν συνέτριβε. Καὶ τότε ὄφειλε νὰ καταλίπῃ τὸν οἶκον ἐκεῖνον.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἡ θύρα ἀνοίγεται ἐκ νέου, ἡσυχῶς ὠθουμένη, καὶ εἰσέρχεται ὡς κλέπτῃς ὁ Ταλουέλ, ἀνεψιὸς τῆς γραφείου ἐφ' οὗ ἦσαν ἀνοικταὶ ἡ ἐπιστολὴ καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς μετάφρασεως. [Ἐπεται συνέχεια]

ΠΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥΣ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

— Ὁχι, ὄχι, νὰ μὴ περάσῃς ἀπ' ἐκεῖ, ἀφεντικῶ. Δέν ξέρεις τί λέγουν γιὰ τὸν πύργον τοῦ Βαλόμπρα που εἶνε μέσα ἔς τὸ δάσος. Χρόνια τώρα κανενὸς δὲν βαστᾷ ἢ καρδιὰ νὰ περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ. Ἀπὸ τὴν οἰκογένειά που εἶχε αὐτὸν τὸν πύργον πάθειναν ὄλοι τους, καθὼς φαίνεται. Ἐγὼ δὲν εἶδα ψυχὴ ζωντανὴ νὰ κάθεται ἐκεῖ μέσα, οὔτε ὁ πατέρας μου, οὔτε ὁ παππούς μου... Ὁ πύργος αὐτὸς εἶνε ἐρημὸς οἱ δρόμοι ἐχάλασαν, οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἔγιναν τόσον πυκνοὶ ὥστε οἱ διάδρομοι κατήντησαν ἀδιαπέραστοι· χρεῖζονται ἕνα σωρὸ σκαπανεὶς διὰ ν' ἀνοίξουν δρόμον. Καὶ ἔπειτα σ' ἂν φθάσῃς;... Ἀἶ, καὶ σ' ἂν φθάσω; εἶπεν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον ἀπετείνοντο οἱ λόγοι αὐτοῦ, ὅταν φθάσω τί θὰ γίνῃ;

— Ὁ, ἀφεντικῶ, ἀφεντικῶ... Τότε ὁ Γεραμαθὶδὸς ὁ ξενοδόχος ἔλαβεν ὕψος μυστηριώδες, ἔλαβε τὸν ξένον ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὸ παράθυρον· χαμηλώσας δὲ τὴν φωνὴν του εἶπε:

— Ὁ σου πῶ λοιπὸν ὄλην τὴν ἀλήθειαν· λέγουν πως ὁ πύργος εἶνε στοιχειωμένος· τὴν νύκτα ἔρχονται βρυκόλακες τὴν νύκτα ἀκούονται παράξενοι κρότοι ὑπερφυσικοὶ, ἂ... πῶ... πῶ... ἄλλον κόσμον!

Καὶ ἐτόνιζε μετὰ δύναμιν τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις.

— Κρότοι ὑπερφυσικοὶ... ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον... τί λέγεις;...

— Ψεύματα θὰ σοῦ εἰπῶ, ἀφεντικῶ; Ἀπὸ τὸν νοῦν μου θὰ βγάλω ἐγὼ τέτοια πράγματα; ὁ ξάδελφός μου ὁ Γιαννάκης, ὁ βαρελάς, πέρασε μίαν νύκτα ὄχι μακριὰ ἀπὸ κεῖ. Εἶδε φῶτά που ἐλαμπαν καὶ ἐφώτιζαν· χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχαν μαγευθῇ οἱ διαβόλοι καὶ ἐώρταζαν. Τόσο φοβήθηκέ που τῶρριξε ἔς τὴν φευγάλα· ἔκρεπε νὰ εἶνε καταθρῶνιμένος ἀπὸ τὸ πῶν τὸ τρέξιμο καὶ ὅμως ἦτο κατὰ γλυμῶς καὶ ἔτρεμε. Ἀπὸ τότε δὲν ματαπέρασε ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό. Καὶ ἄλλοι εἶδαν φῶτα καὶ ἄκουσαν κρότους. Σοῦ λέγω πως ὁ πύργος εἶνε στοιχειωμένος.

Καὶ ὁ δεισιδαίμων ξενοδόχος ἔκαμε τὸν σταυρὸν του, καὶ περητῆρει μετὰ τρόπον λέξι καὶ ἀριστερά.

Ὁ νέος εἰς τὸν ὁποῖον διηγεῖτο ταῦτα ὁ Γεραμαθὶδὸς ἐγέλασεν ἠχηρῶς ἀκούσας τὰς λόγους τούτους.

— Αὐτὰ ποῦ του διηγείσαι, Γεραμαθὶς, εἶνε παραμύθια· ὅσον μυστηριώδες μοῦ το παραστάνεις τὸ πρᾶγμα, τόσω περισσότερο θέλω νὰ μάθω τί εἶνε. Ἐγὼ δὲν εἶδα ποτὲ μοῦ οὔτε διαβόλους, οὔτε στοιχεῖα καὶ θὰ εὐχαριστήθω πολὺ νὰ ἴδῶ, νὰ ἀκούσω κανένα. Ἐπειτα ἔχω ἀπ' ἀφορμὰς νὰ ὑποπτεύω τί τρέχει ἐκεῖ... Καὶ θὰ εἶνε καλὸν νὰ φανερωθῇ... Δὸς μοι λοιπὸν νὰ φάγω καὶ θὰ ξεκινήσω ἀμέσως. Στόμαχος ἀδειος εἶνε κακὴ προετοιμασία διὰ περιπετειᾶς διαβολικῆς.

— Ἀφεντικῶ, μήπως θέλῃς νὰ τον ἀγοράσῃς τὸν πύργον; εἶπεν ὁ Γεραμαθὶδὸς. Ὁ,τι καὶ γάχῃς ἔς τὸ νοῦ σου ὅμως δὲν πρέπει νὰ φύγῃς ἔτσι μοναχός. Θὰ πάγω ναῦρω κάποιον νάρθη μαζί σου.

Ὁ ἄγνωστος ταξιδιωτῆς χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐρωτήσεως, ἀπήντησε:

— Νάρθη μαζί μου; ἀλλὰ σὺ λέγεις ὅτι κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πύργου. Ἄ! μπᾶ! θὰ πάγω μόνος μου· ἐγὼ φοβοῦμαι πολὺ ὀλίγον τὰ θῦτα που ἔχουν κρέας καὶ κόκκαλα καὶ δὲν φοβοῦμαι καθόλου τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ πνεύματα· γι' αὐτὸ θὰ πάρω μαζί μου τὰ λαμπρά μου πιστόλια. Κάτι μοῦ λέγει πως ἔς αὐτὴν τὴν περίστασις πιστόλια καλὰ γεμάτα θὰ κάνουν πολὺ καλλίτερη δουλειὰ ἀπὸ ὄλους τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ κόσμου.

Ὁ Μαθὶδὸς παρατηρήσας ὅτι ὁ ἄγνωστος ἦτο ῥωμαλέος νέος, καὶ τὸ σύνολόν του εἰδείκνυε γενναϊότητα καὶ ἀποφασιστικὴν καθυσύχασεν ὀλίγον. Ὁ ἄγνωστος ἀπ' οὐ ἔφαγε μετ' ὄρεξιν ὅ τι εὐρίσκειτο εἰς τὸ πανδοχεῖον, διέταξε νὰ ετοιμασθῇ ὁ ἵππος του, ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμὸν του καὶ ἀνεχώρησε διευθυνθεὶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀνεχώρει ἠρώτησε τὸν Γεραμαθὶδὸ ποῖος ἦτο ὁ δρόμος ὁ ὁποῖος ἔφερον εἰς τὸν πύργον.

— Ἐνας εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος· ἄμα προχωρήσῃς μέσα ἔς τὸ δάσος θὰ ἴδῃς ἕνα μονοπάτι δεξιὰ ἀπ' ἐκεῖ τράβα καὶ ὕστερ' ἀπὸ κάμποσες ὥρες θὰ βρεθῇς ἔς τὸ χάλασμα τοῦ πύργου. Ὁ Θεὸς μαζί σου.

— Καὶ ποῦ πάγει ἔτσι; ἠρώτησε τὸν ξενοδόχον ὁ ὑπηρέτης του ἀπ' οὐ ὁ ξένος ἀπεμακρύνθη.

— Ὁ Θεὸς το ξεύρει· πάγει νὰ ἴδῃ τὸν στοιχειωμένον πύργον.

— Τρελλὸς εἶνε, ἢ μήπως εἶνε ὁ ἴδιος ὁ διάβολος;

Ὁ ξενοδόχος σταθεὶς ὀλίγον ἀπήντησε:

— Καὶ διάβολος νὰ εἶνε, εἶνε καλὸς διάβολος, γιὰτί μ' ἐπλήρωσε ἀρχοντικά.

Ἄς παρακαλουθῶμεν τώρα τὸν ταλμῆρον ἐξερευνητὴν εἰς τὴν περιπετειώδη ἐπιχείρησίν του.

Ἀπ' οὐ διὰ γοργοῦ καλπασμοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος, εἰσεχώρησεν εἰς τὸν διάδρομον, ὅστις ἔφερε συντομώτερον, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ξενοδόχου, πρὸς τὸν πύργον· ἀλλ' ἐδυσκολεῖτο πολὺ νὰ προχωρήσῃ· χόρτα, ἀκανθες, κορμοὶ δένδρων τὰ ὁποῖα εἶχον καταπέση καὶ δὲν μετετοπίσθησαν, ἔφραττον τὸν δρόμον.

καὶ... Καὶ θὰ εἶνε καλὸν νὰ φανερωθῇ... Δὸς μοι λοιπὸν νὰ φάγω καὶ θὰ ξεκινήσω ἀμέσως. Στόμαχος ἀδειος εἶνε κακὴ προετοιμασία διὰ περιπετειᾶς διαβολικῆς.

— Ἀφεντικῶ, μήπως θέλῃς νὰ τον ἀγοράσῃς τὸν πύργον; εἶπεν ὁ Γεραμαθὶδὸς. Ὁ,τι καὶ γάχῃς ἔς τὸ νοῦ σου ὅμως δὲν πρέπει νὰ φύγῃς ἔτσι μοναχός. Θὰ πάγω ναῦρω κάποιον νάρθη μαζί σου.

Ὁ ἄγνωστος ταξιδιωτῆς χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐρωτήσεως, ἀπήντησε:

— Νάρθη μαζί μου; ἀλλὰ σὺ λέγεις ὅτι κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πύργου. Ἄ! μπᾶ! θὰ πάγω μόνος μου· ἐγὼ φοβοῦμαι πολὺ ὀλίγον τὰ θῦτα που ἔχουν κρέας καὶ κόκκαλα καὶ δὲν φοβοῦμαι καθόλου τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ πνεύματα· γι' αὐτὸ θὰ πάρω μαζί μου τὰ λαμπρά μου πιστόλια. Κάτι μοῦ λέγει πως ἔς αὐτὴν τὴν περίστασις πιστόλια καλὰ γεμάτα θὰ κάνουν πολὺ καλλίτερη δουλειὰ ἀπὸ ὄλους τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ κόσμου.

Ὁ Μαθὶδὸς παρατηρήσας ὅτι ὁ ἄγνωστος ἦτο ῥωμαλέος νέος, καὶ τὸ σύνολόν του εἰδείκνυε γενναϊότητα καὶ ἀποφασιστικὴν καθυσύχασεν ὀλίγον. Ὁ ἄγνωστος ἀπ' οὐ ἔφαγε μετ' ὄρεξιν ὅ τι εὐρίσκειτο εἰς τὸ πανδοχεῖον, διέταξε νὰ ετοιμασθῇ ὁ ἵππος του, ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμὸν του καὶ ἀνεχώρησε διευθυνθεὶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀνεχώρει ἠρώτησε τὸν Γεραμαθὶδὸ ποῖος ἦτο ὁ δρόμος ὁ ὁποῖος ἔφερον εἰς τὸν πύργον.

— Ἐνας εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος· ἄμα προχωρήσῃς μέσα ἔς τὸ δάσος θὰ ἴδῃς ἕνα μονοπάτι δεξιὰ ἀπ' ἐκεῖ τράβα καὶ ὕστερ' ἀπὸ κάμποσες ὥρες θὰ βρεθῇς ἔς τὸ χάλασμα τοῦ πύργου. Ὁ Θεὸς μαζί σου.

— Καὶ ποῦ πάγει ἔτσι; ἠρώτησε τὸν ξενοδόχον ὁ ὑπηρέτης του ἀπ' οὐ ὁ ξένος ἀπεμακρύνθη.

— Ὁ Θεὸς το ξεύρει· πάγει νὰ ἴδῃ τὸν στοιχειωμένον πύργον.

— Τρελλὸς εἶνε, ἢ μήπως εἶνε ὁ ἴδιος ὁ διάβολος;

Ὁ ξενοδόχος σταθεὶς ὀλίγον ἀπήντησε:

— Καὶ διάβολος νὰ εἶνε, εἶνε καλὸς διάβολος, γιὰτί μ' ἐπλήρωσε ἀρχοντικά.

Ἄς παρακαλουθῶμεν τώρα τὸν ταλμῆρον ἐξερευνητὴν εἰς τὴν περιπετειώδη ἐπιχείρησίν του.

Ἀπ' οὐ διὰ γοργοῦ καλπασμοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος, εἰσεχώρησεν εἰς τὸν διάδρομον, ὅστις ἔφερε συντομώτερον, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ξενοδόχου, πρὸς τὸν πύργον· ἀλλ' ἐδυσκολεῖτο πολὺ νὰ προχωρήσῃ· χόρτα, ἀκανθες, κορμοὶ δένδρων τὰ ὁποῖα εἶχον καταπέση καὶ δὲν μετετοπίσθησαν, ἔφραττον τὸν δρόμον.

Ὁ ἥλιος ἔρριπτε τὰς τελευταίας ἀκτίνάς του ἐπὶ τοῦ πύργου ὅτε ὁ ξένος ἐφθασεν ἐκεῖ. Ἐδεσε τὸν ἵππον του εἰς ἕν δένδρον καὶ ἐπροχώρησε θαρραλέως. Τὸ περίεξ τοῦ πύργου μέρος δὲν ἦτο τόσον ἐρημὸν ὅσον ἐφαινότατο. Δέν ὑπῆρχον μὲν ἄνθρωποι, ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῶν δασῶν ἔλαφοι καὶ δορκάδες καὶ ἄλλα ζῶα με δέρματα ποικιλόστικτα εἶχον στήσῃ τὴν κατοικίαν των εἰς τὰ εἰρήπια τοῦ πύργου. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν ἡμέραν ἐκρύπτοντο εἰς τὸ πλησίον μέρος τοῦ δάσους, τὴν δὲ νύκτα ἐπέστρεφον ὅλα ἀγεληδόν. Ὁ ἐλαφρὸς μὲν μύρμος μίας πηγῆς, ἡ ὁποία ἔτρεχεν ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ὁποῖον ἄλλοτε ὑπῆρξεν ἡ αὐλὴ τοῦ πύργου, καὶ ἡ ὁποία εἴλκυε τὰ ζῶα τοῦ δάσους, ἐξήγησεν εἰς τὸν ἄγνωστον ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ἀνεξήγητον.

— Μὴν εἶνε αὐτὰ τὰ στοιχεῖα που κατοικοῦν τὸν πύργον; Ἄς ἴδωμεν. Ἐν-πρώτοις ἄς περιέλθωμεν τὸν πύργον καὶ ἄς τον ἐξετάσωμεν λεπτομερῶς.

της. Ἡ μήτηρ πολὺ ὑπέφερε διὰ τὴν ἀποφυλάξῃ τὴν κόρην τῆς ἀπὸ νέον κρυολόγημα· ἡ νύξ ὅμως ἐκείνη ἦτο τὸ προανακρούσμα μόνον τῆς ἀσθενείας, πολλαὶ δὲ ἡμέραι καὶ νύκτες ἔτι μᾶλλον δεινόταται ἐπηκολούθησαν. Ἐπὶ τέλους ἐφθασεν ὁ καιρὸς τῆς τόσο ποθητῆς ἀναρρώσεως μὲ ὄλας τὰς μικρὰς τέρψεις τὰς ὁποίας αἱ μητέρες εἰσέβουον νὰ παρέχουν εἰς τὰ τέκνα των. Μίαν πρωτὴν, ἡ Εὐθαλία, ἣτις διαρκῶς παρεπονείτο ὅτι πεινᾷ, εἶδε παρατιθέμενον ἐνώπιόν τῆς μέγα κύπελλον σοκολάτας καὶ μικρὸν λευκότερον ψωμάκι.

— Λοιπὸν! τίποτε δὲν λές σήμερον; εἶπεν ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ τὴν Εὐθαλίαν ζωηρῶς ἐκδηλοῦσαν τὴν χαρὰν τῆς ἅμα εἶδε πρόγευμα τόσο ἀφρονώτερον τῶν προηγουμένων. Ἄλλα σὺ κλαῖς, κόρη μου!.. Τί ἔχεις, παιδί μου;

Διατί ἐκλαίειν ἡ Εὐθαλία σεις βεβαίως μαντεύετε: τὸ μικρὸ αὐτὸ ψωμάκι ἐφῆρεν αἰφνιδίως εἰς τὴν μνήμην τῆς τὴν θλιβεράν ἐκείνην ἐσπέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀμφέβαλε περὶ τῆς στοργῆς τῆς μητρός τῆς. Ὡ! πόσον ἠσχύοντο τώρα ἐνοήσασα ὅτι εἶχε πλανηθῆ! Διότι ἡ μήτηρ ἐπεριποιήθη καὶ αὐτὴν ὅσον καὶ τὸν Στέφανον, περισσώτερον μάλιστα αὐτὴν, ἐπειδὴ ἡ ἀσθένεια τῆς ἦτο βαρύτερα ὁ ἰατρὸς πρὸ δύο ἡμερῶν τῆς εἶχεν εἰπῆ ὅτι δι' αὐτὴν ἐκοπίασε διπλασίως ἀπὸ ὅσον ἐκοπίασε διὰ τὸν Στέφανον. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νόσου ὑπέφερε τόσο πολὺ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιληφθῆ μὲ πύσιν ἀρρώσισιν τὴν ἐνοσήλευεν ἡ μήτηρ τῆς ἀλλὰ τώρα ἐνεθυμῆτο ὅτι, ἐν μέσῳ τῆς ἀμίγλης ἡ ὁποία ἐπεσκότιζε τὰς αἰσθήσεις τῆς, διέκρινεν ἀμυδρῶς τὴν μητέρα τῆς πάντοτε, καὶ ὅταν ὁ ἥλιος εἰσέδευε διὰ τῶν κλειστῶν παραπετασμάτων καὶ ὅταν ἡ κανθύλα ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον.

Ἡ μήτηρ τῆς μόνη τῆς εἶδε τὰ φάρμακα, αὐτὴ μόνη μετεκίλει τὸ προσκεφάλαιόν τῆς, αὐτὴ διηυθέτει τὰ σκεπάσματα τῆς, αὐτὴ διώρθωνε τὴν κόρην τῆς. Ἐνεθυμῆτο ἀμυδρῶς τὴν φωνὴν τοῦ Στεφάνου· ἐπικαλουμένου ἀνωφελῶς τὴν βοήθειαν τῆς μητρός του εἰς τὰ παιγνίδια μὲ τὰ ὁποία ἐνησχολεῖτο κατὰ τὴν ἀνάρρωσίν του· ἐπίσης ἐνεθυμῆτο τὰς διαμαρτυρίας τῆς θαλαμηπόλου: «Κυρία, πρέπει ν' ἀναπαυθῆτε καὶ ὀλίγον, Κυρία, θέλετε λοιπὸν νὰ καταστρέψετε τὴν υἱεῖάν σας ἀπὸ τοὺς κόποις...»

Ἡ Εὐθαλία, ἀσπασθεῖσα τρυφερῶς τὴν μητέρα τῆς, ἐπλησίασεν εἰς τὸ οὖς αὐτῆς τὰ χεῖλη τῆς καὶ τῆς εἶπεν ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἐρώτησίν τῆς:

— Μητερούλα μου, κλαίω διότι ἐθυμήθηκα αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅτι μίαν ἡμέραν μοῦ ἤλθαν εἰς τὸν νοῦν μου ἀνόητες καὶ πολὺ κακῆς ἰδέας, ἀλλὰ ἐπέρασαν πλέον, καὶ σε ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ.

Ἐπειτα αἰσθανομένη ὅτι ἡ ἀδυναμία

τῆς δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ σκεφθῆ περισσώτερον, ὅτι ἡ σοκολάτα διέχυε γλυκεῖαν εὐωδίαν, καὶ ὅτι ἐπεινα πολὺ, ἐρρίφθη πειναλέα εἰς τὸ ὠραῖον τῆς πρόγευμα.

Ἡ μήτηρ δὲν ἐπέμεινε νὰ μάθῃ περισσώτερα· ἐγνώριζε καλῶς τὸν χαρακτῆρα τῆς Εὐθαλίας καὶ ἦτο βεβαία ὅτι τάχιον ἢ βράδιον θὰ τῆς παρεῖχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ μαντεύσῃ ποῖαι ἦσαν αὐταὶ αἱ ἀνόητοι καὶ κακὰ ἰδέαι. Τῶντι, τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἡ Εὐθαλία ἀπέτεινε αἰφνιδίως τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν εἰς τὴν μητέρα τῆς:

— Μητέρα, ποῖον ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας ἀγαπᾷς περισσώτερον;

— Κανένα δὲν ἀγαπῶ περισσώτερον, χρυσὸ μου παιδί. Ἡ καρδιά των μητέρων εἶνε πλασμένη οὕτως ὥστε κάθε τῆς παιδί νὰ ἔχῃ τὴν θέσιν του ἐκεῖ μέσα, μίαν μεγάλην θέσιν ὁμοίαν μὲ τὴν θέσιν τῶν ἄλλων τῆς τέκνων.

— Ἀλήθεια λές; ἠρώτησεν ὁ Στέφανος ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν εἶχε χωνεύσῃ τὴν ἀπότομον διακοπὴν τῶν μητρικῶν θωπεϊῶν, ἐνῶ ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀκόμη δικαίωμα νὰ τὰς ἀπολαμβάνῃ.

— Βεβαία, ἀλήθεια λέγω, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ· καὶ διατί τάχα νὰ ἀγαπῶ τὸ ἕνα μου παιδί περισσώτερον ἀπὸ τὸ ἄλλο;

— Ἐνόμισα μίαν ἡμέραν, εἶπεν ἡ Εὐθαλία πολὺ ἐρυθριῶσα, ὅτι ἡγάπας περισσώτερον τὸν Στέφανον, ἐπειδὴ τὸν ἐπεριποιεῖτο καὶ δὲν τὸν ἀφινε μόνον οὐτε στιγμὴν ὅταν ἦτο ἀρρωστος· εἶχα πεισθῆ ὅτι δὲν με ἡγάπας ὅσον αὐτὸν· ὕστερα ὅμως ἔκαμες τὰ ἴδια καὶ δι' ἐμέ...

— Φυσικώτατα, εἶπεν ἡ μήτηρ· καὶ ἂν τώρα ποῦ εἰσθε καὶ οἱ δύο καλὰ, ἀρρώσταναι ὁ Τιμόλεων, θὰ ἀφιερωνόμην εἰς αὐτὸν καὶ μόνον καὶ σὰς θὰ σας ἀνέθετα εἰς τὴν Φλώραν. Ὡστε βλέπετε πολὺ καλὰ ὅτι κανένα δὲν ἀγαπῶ διαρκῶς περισσώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἄν ὅμως θέλετε καὶ καλὰ νὰ εἰπῆτε ὅτι ἡ ἡ μήτηρ ἀγαπᾷ ἐνίοτε ἕνα τῆς παιδί περισσώτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, εἰμποροῦμεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι κάμνει τοῦτο προσωρινῶς δι' ἐκεῖνο τὸ τέκνον τῆς τὸ ὁποῖον εἶνε ἀρρωστος, τὸ ὁποῖον ἔχει περισσώτερον ἀνάγκην περικυλίσεως.

Προσπαθήσατε μόνον νὰ μὴ με κάμνετε νὰ εὐρίσκωμαι πολὺν καιρὸν εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην. Δὲν θέλω πλέον νὰ βλέπω ὡρὰ τὰ προσωπάκια σας καὶ εἶσαι ἀδύνατα τὰ γεράκια σας. Πρέπει γρήγορα νὰ διώξετε ἀπὸ ἐπάνω σας τῆς ἀρρώστιας καὶ ὅ,τι ἄλλο κακὸν ἔχετε.

Ἡ Εὐθαλία ἐξερράγη εἰς γέλωτας, ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν ἐγέλα, ἦτο μάλιστα πολὺ σοβαρὰ, διότι ἔλαβεν ἀπόφασιν πολὺ σταθερὰν ἀπερᾶσαι σπουδαίως, ποτὲ πλέον νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς οὕτε ἡ ἐλαχίστη ζηλοτυπία.

ΥΠΗΛΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΠΕΙΟ ΜΕΓΑΛΗ

Εἶπ' ἡ Φρόσω 'ς τὴν Ἐλένη:

«Ἐγὼ εἶμαι πειὸ μεγάλην,

Τ' ἀκουσα ἀπὸ τὸ στόμα

ὄλων μας τῶν συγγενῶν.

— Πόσων χρόνων εἶσαι τώρα;

ἀπεκρίθηκεν ἡ ἄλλη,

— Εἶμαι ἔξη, καὶ οὐ πόσων;

— Ἐξη καὶ τριῶν μηνῶν.

— Ναὶ ἀπάντησεν ἡ Φρόσω,

τὰ γνωρίζω ὄλ' αὐτά,

ὅμως εἶπεν ἡ μαμά μου,

πὼς τοῦ χρόνου θάμ' ἐθτά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΙ ΕΦΥΤΡΩΣΕ

Ὁ Μπαρμπαηλίας εἶνε γέρον κηπουρός, τριάντα ἔτη τώρα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς οἰκογενείας Καλλιάρχη. Ἡ ἀφοσίωσις του εἰς τοὺς κυρίους του δὲν περιγράφεται. Τὸν κήπον τὸν περιποιεῖται καλλιτέρα παρὰ ἂν ἦτο ἰδικὸς του. Πότε σκάπτει, πότε σκαλίζει, πότε κλαδεύει, πότε ποτίζει· τὴν αὐγὴν αὐγὴν κόπτει ἄνθη δροσολοσιμένα καὶ τὰ φέρει εἰς τοὺς κυρίους του· ὅταν ὠριμάσῃ τὰ ὀπωρικά, θέτει τὰ πρῶτα πρῶτα εἰς ἕν κἀνίστρον καὶ τὰ φέρει τὴν ὄραν τοῦ φαγητοῦ εἰς τὸν κύριόν του ὑπερήφανος καὶ εὐτυχής.

Ἄλλ' ὁ γέρον αὐθέντης του, ὅστις τόσον τὸν ἡγάπα, ἀπέθανε· καὶ τώρα κύριός του εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ αὐθέντου του Περικλῆς, νέος ἕως δεκαεννέα ἔτων· ὁ πρὸς τὰ ἄλλα εἶνε καλὸς, ἀλλὰ τὸ Μπαρμπαηλίας, ὁ ὁποῖός του ἐκράτησε τὰς φορὰς μικρὰ παιδάκι ἀπὸ τὸ γῆρας καὶ τὸν περιέφερον εἰς τὸν κήπον, δὲν τὸν πολυλογαρίζαι, δὲν σέβεται τὰς ἀσπρατρίχας του· τὸν περιπαίξει μάλιστα διὰ εἶνε ἀπλοῦς ἀνθρωπος. Μίαν δὲ ἡμέραν τὴν ἐσκέφθη, νομίζετε, νὰ κάμῃ;

Ἐρχεται πρὸς τὸν Μπαρμπαηλίας καὶ ἐκβάλλει ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἕν χαρτὶν τὸ ὁποῖον ξεδιπλώνει μὲ πολλὴν προσοχὴν· ἐντὸς αὐτοῦ εἶχεν αὐτὰς βέγγας.

— Βλέπεις αὐτὸν τὸν σπόρον; τοῦ λέγει· μοῦ τὸν ἔδωκε ἕνας φίλος μου πρὸ ἡλθε ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

Ὁ πεπειραμένος Μπαρμπαηλίας ἐνόησε μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα τι συνέβαινε, καὶ ἐμειδίασε.

— Καὶ θὰ φυτρώσῃ, λέγεις, Μπαρμπαηλίας, αὐτὸς ὁ σπόρος;

— Ὡ, χωρὶς ἄλλο ἀφεντικὸ· αὐτὸς ὁ σπόρος φυτρώνει γρήγορα· πέρασε εἰς δύο τρεῖς ἡμέρας καὶ θὰ ἰδῆς.

— Γέλια που ἔχω νὰ κάνω! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Περικλῆς ἀναχωρῶν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κήπον.

— Αἶ, λοιπὸν, Μπαρμπαηλίας, ὁ σπόρος τί γίνεται;

— Ἐφύτρωσε, ἀφεντικὸ.

— Ἀλήθεια; τόσο γρήγορα;

— Ἐλα νὰ ἰδῆς.

Ὁ Μπαρμπαηλίας προηγεῖτο σοβαρῶς ὁ δὲ Περικλῆς παρηκολούθει γελῶν.

Εἰς ἕνοις τόπους

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σήμερα θὰ ὑπάγωμεν μὲ τὴν φαντασίαν μας εἰς ἕνα ἄλλον τόπον, ξένον καὶ μακρινόν.

Ὁ τόπος αὐτὸς εἶνε ἡ Πορτογαλλία.

Οἱ Πορτογάλλοι ἦσαν ἄλλοτε τολμηροὶ θαλασσοπόροι· αὐτοὶ ἀνεκάλυψαν πρῶτοι τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, τὴν Βραζιλίαν, τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος φέρει πρὸς τὰς Ἰνδίας· ἦσαν ἐμπορικὸς λαὸς ὁ ὁποῖος μετέφερον εἰς μακρινὰ μέρη τὰ ἐμπορεύματά του.

Τώρα ὅμως οἱ Πορτογάλλοι δὲν εἶνε ὅπως ἄλλοτε· οὐτε νέους τόπους εὐρίσκουν πλέον, οὐτε μεγάλον ἐμπόριον κάμνουν· τώρα ἡ μεγαλητέρα των ἐργασία εἶνε ἡ ἀλιεῖα.

Ὁ πτωχὸς λαὸς τρώγει βαλανίδια καὶ κάστανα, τὰ ὁποῖα μαγειροῦν κατὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους· μέσα εἰς τὰ σπίτια των εἶνε βυπαροὶ καὶ τὰ ἐνδύματά των δὲν φημίζονται διὰ τὴν καθαριότητά των.

Ἡ εἰκὼν μας παριστάνει μίαν προκουμαίαν τῆς Πορτογαλλίας· εἰς τὸν λιμένα εἶνε πλοῖα ἀραγμένα· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος διακρίνονται μερικὰ κτήρια.

Ἐπάνω εἰς τὴν προκουμαίαν ἕνας ναυτικὸς μὲ πλατύγυρον σκιαδίον, μὲ μαχαίρι εἰς τὴν ζώνην του, μὲ ναυτικὸν χιτῶνα καὶ ἐπενδύτην καὶ πανταλόνιον σχισμένον εἰς τὸ κάτω μέρος, ὁμιλεῖ μὲ μίαν ψαροπούλαν.

Καὶ αὐτὴ φορεῖ ψιφθινὸν σκιαδίον μὲ γυρον ἀκόμη πλατύτερον· τὰ μανίκια τοῦ ὑποκαμίσου τῆς φθάνουν ἕως εἰς τοὺς ἀγκῶνας· ὑποδήματα δὲν φορεῖ.

— Ἐδῶ εἶνε, εἶπεν ὁ κηπουρός, σκύψε νὰ ἰδῆς.

Ὁ Περικλῆς ἔκυψε καὶ τί εἶδε; κεφαλὰς βεγγῶν, αἱ ὁποῖαι κατακίτριναὶ ὠρθοῦντο ὡς νὰ ἦσαν σπαράγγια.

Ὅτε ὕψωσεν τὴν κεφαλὴν του δὲ ἐγέλα πλέον· ἔστρεψε καὶ παρετήρησε τὸν Μπαρμπαηλίας, ὅστις ὄχι μὲ χαιρετικῶν ἀλλὰ μὲ τόνον παραπόνου τῷ εἶπε:

— Ῥέγγες ἐφύτρωσαν, παιδί μου, Ῥέγγες ἐφύτρωσαν!

Τὸ πικρὸν καὶ εὐφρὸς μάθημα ἔκαμνεν ἐντύπων εἰς τὸν νέον, ὅστις δὲν εἶχε κακὴν καρδίαν, καὶ ἔκτοτε ἐξετίμα καὶ ἐσέβητο ὅπως ἔπρεπε τὸν ἀφωσιμένον κηπουρόν.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

εἶνε νέα καὶ δροσερὰ κόρη μὲ μάτια μαύρα γεμάτα ζῶν· ἀκουμβᾷ εἰς τὸ ψαράδικο πανέρι τῆς.

Ὅπισθ' ἀπ' αὐτὴν εἶνε ἄλλη ψαροπούλα· ἡ μία τοποθετεῖ μέσα εἰς ἕνα κοφινάκι βοφούς καὶ συναγρίδας· ἡ ἄλλη κρατεῖ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τῆς γεμάτο τὸ πανέρι.

Αὐτὸ εἶνε τὸ σημερινόν μας ταξιδάκι, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσταί.

Ο ΥΨΝΟΣ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ

Σι, α, παιδάκια, μη βροντάτε,
μην κάμνετ' έτσι ταραχή—
'ς την κούνια το μωρό κοιμάται
με την άθωα του ψυχή.

'Στο πλάγι του εν' άγγελουδι
ήλθε κ' εκάθησε ξανά
κι' άόρατο μ' ένα τραγουδι
τό νανουρίζει σιγανά.

Κι' αυτό π' άκούει το σκοπό του
και τ' αλογικια τ' α καλά
αναγαλιάζει 'ς το όνειρό του
'ς τον ύπνο του χαμογελά.

G. M. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Έξ άνεκδότη συλλογής]

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια είδε σελ. 270)

Και οι μ' εν φρόνιμοι δ' ανησύχησαν
περι τούτου, οι δ' άτακτοι ένόησαν ότι
δ' εν έμελλον να περάσουν τόσον ήσύχους
ήμέρας.

Έν μόνον π' άγμα έδεικνυεν επί του
προσώπου του Προβατά την άκαμπτον
αυτήν θέλησιν, αί όφρυς του.

Αί δύο κύται όφρυς άπετέλουν βρό-
μετρον, το όποτον έδεικνυεν ακριδέστατα
άν ήτο ήσυχία ή καταγίγς.

Όταν όλα ήσαν εν τάξει αί περιφη-
μοι αύται όφρυς ώμοιάζον προς τας όφρυς
όλου του κόσμου· άλλ' άν το ζωηρόν
πλήθος των μαθητών έφαντάζετο να έξε-
γερθή κατά τής διευθυντικής έξουσίας,
τότε αί όφρυς εκείναι έσχημάτιζον όξείαν
γωνίαν υπ'εράνω των όφθαλμών, οτινες
ήσαν έτοιμοι να έκσφενδονίσωσι τον κε-
ραυόν.

Είς την παρούσαν περίστασιν το βρό-
μετρον έδεικνυε καλόν καιρόν, ο δ' διευ-
θυντής του Έκπαιδευτηρίου προσέβλεπε
κατευχαριστημένος τους τέσσαρας αδελ-
φούς, οτινες άμνηχανούντες περιέστρεφον
τό πλιδιόν των' είς τους άνυπομόνους
δακτύλους των.

— Οί άνεψιοί μου! είπεν ο λοχαγός,
δεικνύων τα τέσσαρα παιδία, τα όποτα
έκοκίνησαν ως παρούνα.

— Άλήθεια! ώ, είσθε εύτυχός που
έχετε τόσους άνεψιούς!

Ο λοχαγός έδειξεν ότι πράγματι εύ-
τυχός ήτο διότι είχε τους άνεψιούς έ-
κείνους.

Άν πρό όκτώ ήμερών ο κ. Προβα-
τάς ώμίλει προς τον κ. Ιερώνυμον περί
τής εύτυχίας του ταύτης, πολύ παρα-
δόξως θα ύπεδέχετο τους λόγους του ο
γηραιός άξιωματικός.

Άλλά την ήμέραν εκείνην το π' άγμα

διέφερε· ή χαρά του και ή ύπρηφάνειά
του έφαινοντο είς το βλέμμα του.

— Πόσων ετών είσθε, μικροί φίλοι;
ήρώτησεν ο κ. διευθυντής τους τέσσαρας
αδελφούς.

Ο Ιάκωβος έλαβε τον λόγον εν όνό-
ματι όλων, έφ' όσον δ' ήκουεν αυτόν ο κ.
Προβατάς γλυκύτερον μειδίαμα έπήνηθη
είς τα χείλη του.

— Καλά, πολύ καλά· ο μεγαλήτερος
θα καταταχθ' είς την τάξιν μου, και
πιστεύω ότι θα φαν' έφάμιλλος των άλλων.
Λατινικά ήρχισες καθόλου, παιδί
μου;

— Ναι, πέρυσι, κύριε διευθυντά.

— Έφ'ετός λοιπόν θα τα έξακολου-
θήσης και θα προσπαθήσωμεν να σε είσ-
άξωμεν είς τα μυστήρια του σουπίνου
και του γερουνδίου.

— Αυτά δ' τα παιδία, έξηκολούθησεν
ο κ. Προβατάς, δείξας τον Πέτρον και
τον Άνδρέαν οτινες έστάντο άκίνητοι,
θα καταχθ' εν είς το σχολαρχείον· διότι
έχομεν έδω και σχολαρχείον και γυμνά-
σιον.

Ταύτα δ' λέγων έθιξε το έλατήριον
ένδς κώδωνος πλησίον του εύρισκόμενον.

Ο ασματικός θυρωρός ένεφανίσθη
βήχων.

— Παρασκευά, είπεν ο διευθυντής,
είπε είς τον κ. Ραπτάν να λάβη την
καλοσύνην να έλθη έδω.

Ο θυρωρός έξηφανίσθη μετά ταχύ-
τητος τής οποίας ουδείς θα τον ένόμιζεν
άξιον, μετ' όλίγον δ' έλαφρός και δειλός
κρότος ήκούσθη είς την θύραν.

Ο έλθών ήτο νέος, το δ' ώχρόν πρό-
σωπόν του έσχημάτιζε σφοδράν αντίθεσιν
πρός το ροδόχρουν πρόσωπον του κ.
Προβατά.

Ητο ύψηλός, πολύ ισχνός, το δ' ύ-
ψηλόν του άνάστημα εκκλινεν ως κάλαμος
ύποστ' άδη την όρμην τής καταγίδος.
Μαύρη και μακρά ήτο ή κόμη του. Το
ένδυμά του μαύρον άλλοτε, ήτο καθά-
ριον, άλλα και άπότριπτον είς πολλά
μέρη, δ' εν θα έξεπλήττοντο δ' εν τούτο
όσοι έγνώριζον πόσα έτη ύπηρεσίας ή-
ρίθμει επί τής ράχώς του.

Ο κ. Ραπτάς έχαιρέτισεν άδεξίως·
εφάμιλλος προς την συστολήν του ήτο ή
μυωπία του, οι δ' μαθηταί του εκάμνον
συχνά κατάχρησιν αυτής.

— Περισσότεραν άυστηρότητα, φίλε
μου! περισσοτέραν άυστηρότητα! έλεγε
συχνά προς τον ώχρόν καθηγητήν! ο
κύριος διευθυντής.

Μεθ' όλας όμως τας παραινέσεις ταύ-
τας, έξήρχοντο εκ τής τάξεως του κ.
Ραπτά τόσον ισχυραί κραυγαί, ώστε ο
κ. Προβατάς ήναγκάζετο ν' αφήσ' η μά-
θημά του και να έλθη είς την αίθουσαν
τής παραδόσεως του κ. Ραπτά. Εύθ' ως
ένεφανίζοντο αί έξηγηριωμένα όφρυς
του διευθυντού άποτελοΰσαι άπειλητικήν

περισπωμένην, ή τάξις επανήρχετο ή
κεφαλή του κ. Προβατά επενήργει ως
κεφαλή Μεδούσης και άπελίθου τους
κατεπτοημένους μαθητάς.

— Κύριε Ραπτά, είπεν ο διευθυντής
πρός αυτόν δεικνύων τους δύο άνε-
ψιούς του λοχαγού· αυτοί οι δύο μαθηταί
είνε δια την τάξιν σου, νομίζω. Τας
πρώτας έβδομάδας παρατηρήσατε με
προσοχήν τας δυνάμεις των, και έπειτα
άποφασίζομεν ποΰ θα τους κατατάξωμεν.

— Πολύ καλά, κύριε διευθυντά, πολύ
καλά!

Τας άπλ' ας δ' ταύτας λέξεις είπών ο
ώχρος καθηγητής έγινε κατακόκκινος.

Την στιγμήν εκείνην είσήλθεν ή κυ-
ρία Προβατά.

Ο λοχαγός ήγήθη και έχαιρέτισεν·
ή κυρία άντεχαιρέτισε φιλοφρόνως, ο δ'
κ. Ραπτάς επώφεληθείς την περίστασιν
ταύτην έδραπέτευσεν, άφ' ου ο προϊ-
στάμενός του έδωκεν είς αυτόν την ά-
δειαν δι' εύμενοΰς κινήματος τής κε-
φαλής.

Η κυρία Προβατά δ' εν ήτο πλέον νέα,
άλλα τα ρόδα του προσώπου τής διητη-
ροΰντο τόσον θαλαρα όσον και τα του
έργοχειρου τής, τα όποτα εύρισκοντο επί
τής έστίας και έπροφυλάσσοντο από το
ξεθώρισμα δια κώδωνος υαλίνου.

Η κυρία Προβατά είχε την διέθυνσιν
του δημοτικού σχολείου· αυτή δ' ή ίδια
έδιδασκεν είς τα μικρά τον συλλαβισμόν,
και τας πρώτας αρχάς τής γραφής και
ίθρωνε να διδάξη είς τα μικρά ν' αριθ-
μοΰν μέχρι των εκατόν.

Μετά τους χαιρετισμούς ή κυρία Προ-
βατά έφάνη κατευχαριστημένη διότι ο
Παυλάκης έμελλε να καταταχθ' είς το
τμήμά τής. Προσεκάλεσε το παιδίον
πλησίον τής, το έθώπευσε, το έφίλησε και
την ώμίλησε μετά στοργής. Το παρω-
μοίασε με τρυφερόν άνθύλλιον, το όποτον
άπαιτεί τας άγρύπνους φροντίδας θεοΰ
κηπουρού δια να μεγαλώσ' η, δια ν' άνθήσ' η
είς τον κόσμον τούτον.

Η κυρία Προβατά εν τ' ή ρύμη του
λόγου παρωμοίασε την ζωήν με θάλασ-
σαν, ήτις έχει κύματα άφρίζοντα, πνί-
γοντα τους ταξειδιώτας. Ο Παυλάκης
άκούων να γίνεται λόγος περί κυμάτων
και πνιγμού άπεφάσισε να μάθη να κα-
λυμθ' όπως οι αδελφοί του, δια να μη
καταποντισθ' είς την φοβεράν αυτήν θά-
λασσαν την όποιαν περιέγραφε τόσον τρο-
μέραν ή κυρία Προβατά.

Οι τέσσαρες αδελφοί έμελλον να είνε
ήμισύσσιτοι· ο τελευταίος οΰτος όρος
κατεγοήτευσε περισσότερον τον κ. Προ-
βατάν και την σύζυγον του, διότι είς τα
διδασκτρα προσέτιθεντο και τροφεταί και
οΰτω ηύξανε το ληφθησόμενον ποσόν.

[*Έπειτα συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(Συνέχεια και τέλος· ίδε σελίδα 267)

Ο βασιλεύς και οι συνοδοί του μετέ-
βησαν εν σπουδή είς τον άγρον όπου έ-
κειτο κυνοσπάρακτον το σωμα του Πολυ-
νείκου· έδεθήσαν είς την θεάν Έκάτην
και τον Πλούτωνα να καταπραΰνωσι την
όργην των, έπλυναν τον νεκρόν με ίερών
ύδωρ, και έκαυσαν ο τι έμενον επί κλώ-
νων τους όποιους έκοψαν την στιγμήν
εκείνην και επί τής τέφρας ίδρυσαν ύψη-
λόν τάφον από το χωμα τής πατρίδος.
Εύθ' ως τότε έτρεξαν προς τον λιθοστρω-
μένον ύπόγειον τάφον, όστις ύπήρξεν ή
νεκρική παστάς τής δυστυχούς Αντι-
γόνης.

Έξαφνα άκούει τις μακρόθεν δυνατούς
θρήνους έξερχομένους εκ του τάφου και
καθιστά τούτο γνωστόν είς τον βασιλέα
Κρέοντα. Οΰτος τρέξας τότε ταχύτερον
ήκουσεν άσφαείς ήχους κραυγής και άνε-
ρώνησε θρηνηδώς:

— Ω! δυστυχής εγώ, μη επληθήευσαν
τα προαισθήματά μου; Μήπως τώρα βα-
δίζω τον δυστυχέστατον δρόμον, τον ο-
ποίον εδάδιχα είς την ζωήν μου; Η φωνή
του υιού μου φθάνει άδύνατος μέχρι
ότων μου· ώ υπηρέτα, τρέξαστε, κρη-
μύσατε την μεγάλην πέτραν και είσελ-
θε είς το στόμιον του τάφου δια να
β'βαιωθ' άν άκούω την φωνήν του Αί-
μωνος ή με άπατά ή άκού ή μου.

Οι υπηρέται έξετέλεσαν την προστα-
γήν του βασιλέως, είς δε το βαθύτα-
τον μέρος του ύπογείου τάφου είδον την
Αντιγόνην κρεμαστήν από τον λαϊμόν
δια βρόχου τον όποτον έπλεξεν εκ λω-
ρίδων σινδόνος· ο δ' Αίμων επ' αυτής
στηριζόμενος ένηγγαλίζετο σφικτά το νε-
κρόν σωμα τής και έθρήνει δια τον θά-
νατον τής μνηστής του και την σκληρό-
τητα του πατρός του.

Ός είδεν ο Κρέων τον υιόν του ανα-
φώνει προς αυτόν με σπαρακτικας οι-
μωγάς:

— Υιέ μου, τί σκέπτεσαι να κάμης;
ποία δυστυχία σε κατέβαλε; έξελθε, υιέ
μου, σε ίκετεύω γονυπετής.

Ο Αίμων παρετήρησεν αυτόν με ά-
γρίους όφθαλμούς χωρίς να είπ' η λέξιν.
Έν τ' η παραφορά τής λύπης του ανα-
σπ' το χείρος του· ο Κρέων φεύγει, ο δ'
Αίμων άγανακτήσας κατά του έαυτου
του δια το κίνημά του εστήριξε το χείφος
του και όρμησας επ' αυτού διεπέρασε το
στήθος του με άτονον χείρα έναγκαλι-
ζεται και πάλιν την παρθένον και εκβάλ-
λει επί τής ώχρας παρειάς αυτής με το
κατακόκκινον ρεύμα του αίματος και την
πνιγήν του. Ο νεκρός κρατεί ένηγκαλι-
σμένην την νεκράν...

Ο Κρέων, έξαλλος εκ τής λύπης
λαμβάνει είς την άγκάλην του το πτωμα

του υιού του και θρηνών και καταρώμε-
νος την κακοφροσύνην του φέρει αυτό
πρός το άνάκτορον. Παρά την θύραν αυ-
του μανθάνει νέον δυστύχημα.

Η σύζυγός του Εϋρυδικη μαθούσα
τον θάνατον του Αίμωνος ήρχισε να θρηνη
την τύχην του υιού τής, έπειτα δε κα-
τηράτο τον Κρέοντα ως αφήσαντα αυτήν
ξρημον και άτεκνον· πλήξασα δε το στήθος
τής με δεΰ σίδηρον πίπτει χαίμαι και
κλείει τους όφθαλμούς τής είς το φώς
τής ζωής.

— Άλλοίμονον, άλλοίμονον! άνακρά-
ζει εν έσγάτη άπελπισία ο Κρέων· διατί
δ' εν με φονεύει κανείς; Δ' εν θέλω να ζώ!
Έγώ εφόνευσα σε, τέκνον μου Αίμων,
εγώ εθανάτωσα και σε, Εϋρυδικη. Έγώ
μόνος μου έπεσα είς άβυσσον συμφορών.
Υπηρέτα, πηγαίνετέ με μακράν έντεΰ-
θεν, είμαι τίποτε, είμαι άνθρωπος άρη-
στος και μωρός.

Οι Θηβαίοι γέροντες οδηγούσιν είς τα
ανάκτορα τον άπελπιν και δυστυχή και
ξρημον βασιλέα, όστις έξακολουθεί θρη-
νών και επικαλούμενος τον θάνατον ως
μόνην σωτηρίαν. Μετά βαθείας δε συγ-
κινήσεως λέγουσιν οι γέροντες:

— Βάσις τής επί του κόσμου εύδαι-
μονίας είνε ή φρόνησις· πρέπει να μη
ασεβή κανείς προς τους θεούς· ή μεγα-
λαχία γίνεται αίτια μεγάλων συμφο-
ρών είς τους αλαζόνες, οτινες άργά,
μανθάνουν τέλος την φρόνησιν.

Κατά την Αντιγόνην του Σοφοκλέους
Α. Π. Κ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 45^{ος}

Λύσεις των πνευματικών ασκήσεων των
δημοσιευθησομένων εν τ' οις φυλλαδίοις τής
«Διαπλάσεως» των μηνών Σεπτεμβρίου, Ο-
κτωβρίου, Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου. ε. ε.

Όροι του διαγωνισμού.

Οι μέλλοντες να συμμετάσχωσι του διαγω-
νισμού τούτου των λύσεων θα διαρεθώσιν είς
τρεις τάξεις αναλόγως τής ηλικίας των: ήτοι
είς την μικράν τάξιν, την μεσαίαν και την
άνωτέραν.

Είς την μικράν τάξιν υπάγονται οι μικρό-
τεροι εκ των φίλων τής ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τούτε-
στιν οι έχοντες ηλικίαν μέχρις ένδεκα ετών
συμπληρωμένων.

Η μεσαία τάξις περιλαμβάνει τους έχοντες
ηλικίαν άνωθεν δεκάεως έως δεκαπέντε ετών συμ-
πληρωμένων.

Και είς την άνωτέραν τάξιν υπάγονται
πάντες οι λοιποί άναγνώσται τής ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
άπό δεκαεξ' ετών και άνω, διότι την ΔΙΑΠΛΑ-
ΣΙΝ την διαβάξουν άπλήστως και αί μάμμαι
άκόμη και οι πάπποι των συνδρομητών μας.

Χάρις είς την ύποδιείρασιν ταύτην, έκαστος
συνδρομητής τής ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θα διαγω-
νίζεται μετά συνομηλικών του.

Έχει δε το δικαίωμα π' άσ συνδρομητής και
πάσα συνδρομητρια να λάβη μέρος είς τον δια-
γωνισμόν, ή αντ' αυτού είς ή μία εκ των ά-
δελφών του.

Μεταξύ των πνευματικών ασκήσεων, άς δη-
μοσιεύσωμεν, υπάρχουσιν επίτηδες δια την μι-
κράν τάξιν εύκολώταται πνευματικά άσκήσεις,
και άλλα πάλιν αναλόγως δυσκολώτερα δια τας
μεγαλειτέρας τάξεις των άναγνώστων μας.

Αί λύσεις των πνευματικών ασκήσεων εκά-
στου φυλλαδίου πρέπει να στέλλονται έχαιρώς,
ώστε να φθάνωσιν είς το Γραφείον μας πρό τής
λήξεως τής προθεσμίας, μέχρι τής οποίας στέλ-
λονται αυται και ήτις σημειούται έκάστοτε υπό
την επικεφαλίδα των προτεινόμενων πνευματικών
ασκήσεων. Αί μετ' την τεταγμένην προθεσμίαν
στελλόμεναι λύσεις δ' εν λαμβάνονται υπ' όψιν.

Οι στέλλοντες λύσεις πρέπει να γράφωσιν
έκάστου φυλλαδίου τας λύσεις είς χωριστόν
φύλλον χαρτου, επί του όπολου τίποτε άλλο
να μη είνε γεγραμμένον εκτός των λύσεων, διότι,
και αν είνε γεγραμμένον άλλο τι, δ' εν λαμβά-
νεται υπ' όψιν.

Αί λύσεις πρέπει να γράφονται ή μία υπό
την άλλην και όχι είς την αυτήν γραμμίν, να
φέρη δε έκάστη τον αριθμόν τής πνευματικής
ασκήσεως είς ήν αναφέρεται.

Επί τής επικεφαλίδος πρέπει να γράφεται
ο τόπος τής διαμονής, ή χρονολογία, το άλ-
θές όνομα και το ψευδώνυμον (αν ήχη) του στέλ-
λοντος τας λύσεις, και άφεύκτως ή ηλικία του.
Εάν παραλείπεται ή ηλικία, αί λύσεις δ' εν
συμπεριλαμβάνονται είς τον διαγωνισμόν, διότι
δ' εν αυτής είνε άδύνατον να γνωρίζωμεν είς
ποίαν εκ των τριών τάξεων διαγωνίζεται ο
στέλλων αυτάς.

Απονομή των βραβείων.

Πρώτον βραβείον θα λάβωσι τρεις εκ των
διαγωνισθησομένων, ήτοι ανα είς έκάστης
των τριών τάξεων, ο έχων τας περισσοτέρας όρ-
θας λύσεις μεταξύ των άλλων συνομηλικών του.
(Όρθαί λύσεις θεωρούνται αί συμφωνούσαι καθ'
όλοκληρίαν προς τας υπό τής «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
δημοσιευόμενας). Είς έκαστον τούτων θα δω-
ρηθώσιν ανα τρεις διάφοροι τόμοι τής πρώτης
περιόδου τής «Διαπλάσεως». Προστίθεται άπο-
νεμθη είς αυτούς ή τιμή τής δημοσιεύσεως
τής είκόνας των εν τ' η ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

Δεύτερον βραβείον θα λάβωσιν έξ εκ των
διαγωνισθησομένων ήτοι ανα δύο εκ έκάστης τά-
ξεως, οι έχοντες τας περισσοτέρας όρθας λύσεις
μετά τους λαβόντας το πρώτον βραβείον. Είς
έκαστον τούτων θα δωρηθώσιν ανα δύο τόμοι
τής πρώτης περιόδου τής «Διαπλάσεως».

Τρίτον βραβείον θα λάβωσιν έννεα εκ των
διαγωνισθησομένων, ήτοι τρεις εκ έκάστης τά-
ξεως, οι έχοντες τας περισσοτέρας όρθας λύσεις
μετά τους λαβόντας το δεύτερον βραβείον. Είς
έκαστον τούτων θα δωρηθ' ανα είς μόνον τόμος.

Επαίνου θα τύχωσι πάντες οι έχοντες όρ-
θας λύσεις όχι όλιγοτέρας του ήμισώος των λύ-
σεων άς εύρον οι λαβόντες το τρίτον βραβείον
έξ έκάστης τάξεως.

Ενόμιμον μνείας θα τύχωσιν οι έχοντες όρθας
λύσεις όχι όλιγοτέρας του ήμισώος των λύσεων
ας εύρον οι τυχόντες επαίνου εκ έκάστης τά-
ξεως.

Των δε λοιπών θα δημοσιευθώσιν ήπλωσ τα
δνόματα με το ποσόν των λύσεων άς εύρον
έκαστος.

Εκτός Διαγωνισμού.

Οι τυχόντες είς προηγουμένους διαγωνισμούς
των λύσεων ένός οιουδήποτε βραβείου είς μίαν
εκ των τριών τάξεων, δ' εν δύναται να διαγω-
νίζονται δια το ίδιον ή δια κατώτερον βραβείον
είς την αυτήν τάξιν, και τίθενται τιμητικώς
έκτός διαγωνισμού, εάν ο αριθμός των λύσεων
των τοίς παρέχη το δικαίωμα είς το ίδιον ή είς
κατώτερον βραβείον εκείνου οΰ έτυχον άλλοτε.
Δ' εν τίθενται δε εκτός διαγωνισμού, μόνον εάν
διαγωνίζονται είς τάξιν μεγαλειτέραν ή πριν, ή
είς την ίδίαν μ' εν τάξιν, άλλα δια βραβείον άνω-
τέρον εκείνου του όποτου άλλοτε έτυχον.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[Βιβλία διὰ οικογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀδελφότητος καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικός Οἰκίτιος ὑπὸ Σοφίας γήμων μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον. . . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστάτον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. . . . . δρ. 3,50

Βαίτην Ζερῶν ὑπὸ Σοφίας Ἀγίου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κούκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδետον. . . . . δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μήνη-Ράδ, περιπετειώδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μεταφράσει Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηρῶς ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσία διδραματικῶς ἐπιτεταμένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. . . . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικόν διήγημα. Ἄδետον δρ. 1,50

Ἡ Μαγουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδետος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκωί, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσής χάριτος ἐξοσιτορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπὶ τὰ εἰσαδελφῶν της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Ἀμυλίου Ἐμαρμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενεακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἥτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτροπευμένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικῶς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδόπουλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδետον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ Πυρροπόλις ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικόν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον . . . . . δρ. 3,50

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

αὶ λύσεις στέλλονται μέχρι 25 Ὀκτωβρίου.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἀρχεταὶ σήμερον, εἰς δὲ δύνανται πάντες οἱ βουλόμενοι τὰ λάβωσι μέρος συμμετοχόμενοι πιστῶς πρὸς τοὺς ἐν σελίδι 279 δημοσιουμένους ὅρους.

762. Αεξίγριφος. Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, νῆσος τὸ δευτέρον μου. τῆς Ῥώμης δὲ εἰς βασιλεὺς εἶνε τὸ σύνολόν μου. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου

765. Στοιχειόγριφος. Ἄκουσέ με ἂν θελήσῃς, ὦ νὰ γράψῃς, ἢ νὰ σβύσῃς τὰ θεῶ; θὰ παραιτήσω, ἢ τοὺς θεοῦ; δὲ θὰ πηδήσω. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαντιῶ τῶν Δελφῶν

764. Στοιχειόγριφος. Πέντε γράμματα ἐνωμένα ἓνα ζῶον παριστάνουν, ὅμως δεῦν λείψῃ ἓνα, ὅσα μένου ἓνα κάνουν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουρεῖου Ἰππου.

766. Ἀναγραμματισμός. Καλοῦμαι δῶρον τούρανου κ' οὐδέποτε σ' ἀπὴλπισα. Ἄνεστρες τὰ πέντε μου τὰ γράμματα; σ' ἐτρέψησα!

766. Αἶνιγμα. Πόλις μικρὰ ἑλληνικὴ εἶνε τ' ἀρσενικόν μου. Καὶ σὺ μὲ τὴν οὐράνιον εἶνε τὸ οὐδέτερόν μου. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κολοσσῶ τῆς Ρόδου

767. Κυβόλεξον. Τοῦ σωματός σου μέλος ἐν τὸ πρῶτόν μου δηλοῖ. Πτωχοὶ κρατοῦν τὸ δευτέρον καὶ ἄλλοι πλὴν πολλοί.

Τὸ τρίτον τρέξῃ τὸς θεοὺς νὰ το ἀναλήθῃς. Γενοῦ παπᾶς τὸ τέταρτον εὐκόλως νὰ ποκτήσῃς. Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ

768. Κεκρυμμένα κυβόλεξον. 1. Ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεόν εἶνε τελεία ἀρετὴ. 2. Τὸ ἐπειδὴ αἰτίαν ἐκφράζει. 3. Ἄν καθαρῶσῃς νὰ πείσῃς τινὰ τὸ καλὸν ν' ἀκολουθήσῃ θὰ εἶσαι ἀξίεπαινος. Ἐστάλη ὑπὸ Θεοφάνους τοῦ Ζωοποιούλου.

769. Πυραμίδις. Οἱ μὲν σταυροὶ νάντι-κατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ γινώσκουται ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος· οἱ 10 ἀστερισκοὶ τῆς βράσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυροῦ νὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα κόλπου τῆς Ἑλλάδος, οἱ 8 ἀνωτέρω τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν ἐπὶ τὰ λόφον τῆς Ῥώμης, οἱ 6 ἀνωτέρω τὸ ὄνομα φυτοῦ, οἱ 4 ἀνωτέρω τὸ ὄνομα μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ 2 ἀνωτέρω τὸ ὄνομα ἀρχαίας θεᾶς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ Στρατιώτου

770-772. Περιφράσεις. Ποία εἶνε τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κύρια ὀνόματα; 1. Ὁ προφήτης βασιλεὺς. 2. Ἡ αἰνία πόλις. 3. Ἡ κόρη τῆς Ἰωνίας.

773-774. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων. 1. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους· ἐπτὰ σοφοὶ ἄνδρες ὑπῆρχον εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. 2. Ὁ Ἐκτωρ, ὁ Τρωῖλος καὶ ὁ Πάρις οἱ ἦσαν τοῦ Πριάμου. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

775-776. Μεταμορφώσεις. 1. Ὁ οὐδὲ δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πᾶσι. 2. Ὁ χορὸς δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἅμα. Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίου

777-781. Μαγεῶν γράμμα. Τῆ προθήκη ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσαν ἄλλας τόσας λέξεις: Σπορά, Κάσος, ἄρκος, νέος, Λυών. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόδος τοῦ Παρνασσῆ

782-788. Σύνθεσις λέξεων. Νὰ συναρμολογηθῶσιν αἱ κατωτέρω 21 συλλαβαὶ ἀνὰ τρεῖς, οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελέσωσιν ἑπτὰ τρισύλλαβα ὀνόματα πόλεων τῆς Εὐρώπης: Α-ΒΙ-ΒΡΥ-ΒΩΝ-ΓΕ-ΔΙ-ΕΝ-ΘΗ-ΛΑΙ-ΔΙΣ-ΔΟΝ-ΜΗ-ΝΑΙ-ΝΗ-ΝΟΝ-ΕΕΛ-ΣΑ-ΣΤΗ-ΣΤΟΚ-ΤΕΡ-ΧΟΛ. Ἐστάλη ὑπὸ Οὐρανίας Σ. Δεσφίλια

789. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ πρῶτα καὶ τὸ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο ευρωπαϊκῶν κρατῶν: 1, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης 2, Νῆσος τῆς Τουρκίας. 3, Μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ 4, Ἄντανουρία. 5, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. 6, Πέλαγος. 7, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Λέοντος

790. Ἑλλισοσύμφωνον. υαε η-ωα-ου-αο-αο-ου. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παχῆος Τσίφου

791. Φωνηεντόλεπον. Κπς-ργν-κ-δρ-ν-δξ-τ-νδρς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεουκοῦ Ἰππου

792. Γρίφος. Μῆδ' οὐδὸν τι εἶδον εἰς αὐτόν. Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Μ. Χρησίδου

ΛΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆ 29 Ἰουλίου ἡ. ἡ. 656. Διάκος, Διάκος. — 657. — Ἄρτα, ἄρτος. 658. — Ὁ σπύγγος. —

659. Γ Δ Ε Ν Δ Ε Ρ Α Σ Γ Ε Ρ Α Ν Ο Σ Ν Α Ν Ο Σ Σ Ο Σ Δ Ε Ρ Α Σ Δ Ρ Ι Α Ρ Τ Ε Μ Ι Ε Ν Ι Ρ Η Ο Α Π Ο Σ Α Σ Ι Α Σ Υ Σ Ι Σ Κ Ι Ν Α Η Σ Α Υ

660. Μ Α Ο Σ Α Α Ο Δ Ρ Ι Α Ρ Τ Ε Μ Ι Ε Ν Ι Ρ Η Ο Α Π Ο Σ Α Σ Ι Α Σ Υ Σ Ι Σ Κ Ι Ν Α Η Σ Α Υ

661. Α Σ Ι Α Ν Ι Κ Η Σ Υ Σ Ι Ρ Ι Σ Κ Ι Ν Α Η Σ Α Υ

662. Ν Ι Κ Η Ι Ρ Ι Σ Κ Ι Ν Α Η Σ Α Υ

663. Κ Σ Υ Ν Ε Υ Θ Υ Σ Κ Α Μ Η Λ Ο Σ Κ Α Τ Α Ρ Ο Υ Σ Σ Ο Υ Ν Ι Α Ρ Α Τ Ο Σ

— 664-667, Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος α, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε ρυαξ, χαρὰ, ἄθλος, πᾶς. — 668-669, Ἡ Ἄκρις. 2, Κώνουφ. — 670 ΗΠΕΙΡΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ (1, ΗΣίοδος. 2, ΠΗλιον. 3, ΕΛλας. 4, ΙΚτινος. 5, ΡΑφαήλ. 6, ΟΡάτιος. 7, ΣΗ-πία). — 671. Οὐδεὶς ἐλευθερὸς ἑαυτοῦ μὴ κρῖτων. — 672. Ὁ φθὼν τὸς ἄλλους ὁμολογεῖ, ὅτι εἶνε κατώτερος αὐτῶν. — 673. Τὰ χαλκὰ ὁ χρόνος διαύει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραστῆναι εἰς τὴν γοῶν ἡμῶν ὑπερησίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Δι' ἀνδρομαί ἀρχοῦνται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β' — Τόμ. 2^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1895 Ἔτος 17^{ον}. — Ἀριθ. 36

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνεχία· ἴδε σελ. 273]

«Λοιπὸν ἡ μετάφρασις τῆς ἐπιστολῆς τῆς Δάκκας προχωρεῖ;» — Τώρα μόλις ἤρχισα. — Σοῦ χάλασε τὴν ψυχίαν ὁ Θεὸς; Δὲν μου λές τί ἦθελε; — Τὸ Ἀγγλογαλλικὸν λεξικόν. — Τί νὰ το κάμη; αὐτὸς δὲν εἰξεύρει Ἀγγλικά. — Δὲν μου εἶπε. — Δὲν σ' ἐρώτησε τί γράφει ἡ ἐπιτολή αὐτή; — Μόλις μετέφρασα τὴν πρώτην περιόδον. — Δὲν θὰ με κάμης νὰ πιστεύσω ὅτι εἶναι τὴν ἐδιάβασας. — Ἀκόμη δὲν τὴν μετέφρασα. — Δὲν τὴν ἐγράψες δὴλα δὴ, ἀλλὰ τὴν ἐδιάβασες. Ἡ Πετρίνα δὲν ἀπεκρίθη. «Σ' ἐρώτῳ ἂν τὴν ἐδιάβασες, θὰ μ' ἀποκριθῆς ἴσως. — Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἀποκριθῶ. — Διότι; — Διότι ὁ κ. Βουλφρὰν μ' ἀπηγόρευσε νὰ κάμω λόγον περὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. — Εἰξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι ὁ κ. Βουλφρὰν καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ὅλαι αἱ διαταγαὶ τὰς ὁποίας δίδει ἐδῶ μετὰ ὁ κ. Βουλφρὰν περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ ὅλαι αἱ ἀμοιβαὶ τὰς ὁποίας δίδει περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια μου, ὁρῶμαι λοιπὸν νὰ γνωρίζω ὅ τι ἀφορᾷ τὸν κ. Βουλφρὰν. — Καὶ τὰ ἰδιαίτερά του; — Λοιπὸν περὶ ἰδιαίτερον περιλαμβάνει αὐτὴ ἡ ἐπιστολή;» Ἡ Πετρίνα ἐνόησεν ὅτι συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα. Διορθοῦσα δὲ τὸ σφάλμα τῆς εἶπε:

«Δὲν εἶπα τοῦτο· ἀλλὰ σὰς ἠρώτησα εἰν θὰ ἐπρεπε νὰ σὰς φανερώσω τί γράφει ἡ ἐπιστολή ὅταν περιέχῃ ἰδιαίτερα. — Ἴσα ἴσα ὅταν περιέχῃ ἰδιαίτερα πρέπει νὰ τα γνωρίζω καὶ τοῦτο πρὸς

«Ἐὐρεν αὐτὸν βαδίζοντα καὶ μετροῦντα τὰ βήματα» (Σελ. 282, στήλ. γ'.)

τὸ συμφέρον τοῦ κ. Βουλφρὰν. Δὲν εἰξεύρεις ὅτι αἰτία τῆς ἀσθενείας του εἶνε τοῦ γλυκαίνωμεν τὴν ζωὴν, καὶ ἐγὼ θανατώσω; Ἄν ἐξαφνα μάθῃ εἰδησὶν ἡ ὁποία θὰ τοῦ προξενήσῃ νέαν λύπην ἢ μεγάλην χαρὰν, ἂν τὴν ἀκούσῃ αἰφνιδίως χωρὶς νὰ τὸν προδιαθέσῃ κανεὶς, εἰμπορεῖ αὐτὴ ἡ εἰδησις νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἴδου διατί πρέπει ἐγὼ νὰ εἰξεύρω ἀπὸ πρωτῆτερα διὰ νὰ τὸν προδιαθέσω, τὸ πόσον δὲν θὰ γίνῃ, ἂν τοῦ διαβάσῃς σὺ τὴν μετάφρασίν σου.»

Εἶπε δὲ τὸ λογίδριον τοῦτο μετὰ φωνῆς γλυκείας, θωπευτικῆς, ἥτις οὐδόλως ὁμοίωζε πρὸς τοὺς συνήθεις αὐτοῦ τρόπους τοῦς τραχεῖς καὶ ἀποτόμους. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Πετρίνα ἐκάθητο ἄφρονος ἀποβλέπουσα πρὸς αὐτὸν μετὰ συγκινήσεως καὶ ὠχρά, ὁ Ταλουέλ ἐξηκολούθησε:

«Ἐλπίζω ὅτι εἶσαι ἀρκετὰ ἐξυπνὴ διὰ νὰ καταλάβῃς ὅ τι σοῦ λέγω, καὶ πόσον εἶνε σπουδαῖον, δι' ὅλους, δι' ἡμᾶς, τὸν κ. Βουλφρὰν, διὰ σὲ τὴν ἰδίαν ἢ ὁποία εὐρήκης πλησίον του καλὴν θέσιν ἢ ὁποία θὰ γίνῃ μετὰ τὸν καιρὸν καλλιμάνει αὐτὴ ἡ ἐπιστολή;»

«Δὲν εἶπα τοῦτο· ἀλλὰ σὰς ἠρώτησα εἰν θὰ ἐπρεπε νὰ σὰς φανερώσω τί γράφει ἡ ἐπιστολή ὅταν περιέχῃ ἰδιαίτερα. — Ἴσα ἴσα ὅταν περιέχῃ ἰδιαίτερα πρέπει νὰ τα γνωρίζω καὶ τοῦτο πρὸς

μῶν τοῦ τὸν ἀπελπίζει. Ἴδου διατί ὅλοι ἐδῶ ὀφείλομεν νὰ προσπαθῶμεν πῶς νὰ τοῦ γλυκαίνωμεν τὴν ζωὴν, καὶ ἐγὼ πρῶτος, διότι εἰς ἐμὲ ἔχει ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην.»

Ἐὰν ἡ Πετρίνα ἠγνόει ἐντελῶς τί ἐστὶ Ταλουέλ, θὰ ἐπέθετο ἀναμφιβόλως εἰς τοὺς λόγους τοῦτους, οἵτινες τόσον ἐπιτηδείως εἶχον συναρμολογηθῆ ὥστε νὰ τὴν περιπλέξωσι καὶ τὴν συγκινήσωσιν· ἀλλὰ μεθ' ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ καὶ παρὰ τῶν συνεργατριῶν τῆς καὶ παρὰ τοῦ Φαβρή καὶ τοῦ Μομπλῆς οἵτινες ἦσαν ἄνδρες δυνάμενοι νὰ ἔχωσι γνώσιν τῶν πραγμάτων καὶ νὰ κρίνωσιν τοὺς ἀνθρώπους, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ θεωρήσῃ ὡς εἰλικρινῆ τὸν λόγον τοῦ Ταλουέλ, οὐδέ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ. Ἦθελε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ὁμιλήσῃ, ἰδοὺ τὸ πᾶν, καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦτου ἐνόμισε κατάλληλον πᾶν μέσον, τὸ ψεῦδος, τὴν ἀπάτην, τὴν ὑποκρισίαν.

Ἀλλὰ καὶ ἐὰν εἶχεν ἀμφιβολίαν τινα περὶ τοῦτου, ἡ ἀπόπειρα ὅμως τοῦ Θεοδώρου θὰ τὴν διέλυε· ὁ διευθυντὴς Ταλουέλ οὐδόλως ἦτο εἰλικρινέστερος τοῦ ἀνεπιτοῦ Θεοδώρου, ἤθελεν ἐκάτερος αὐτῶν νὰ μάθῃ τί ἔλεγεν ἢ ἐκ Δάκκας ἐπιστολή, τοῦτο καὶ μόνον. Κατ' αὐτῶν λοιπὸν προφυλακτικῶς ὁ κ. Βουλφρὰν ἔλεγε πρὸς τὴν Πετρίναν ἂν εὐρεθῆ τις καὶ τολμήσῃ νὰ σ' ἐρωτήσῃ, σὺ ὀφείλεις ὄχι μόνον νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε, ἀλλὰ καὶ

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίου, συναλλαγμάτων ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 Παράκοντα περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινώμενα μετὰ παρλιουστὶν δεκαπενθημέρου εἰς πᾶσι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

Ὁ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιώσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τὴν διευθύνσιν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν τὴν διευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταϊνίας.

Ὁ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιώσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τὴν διευθύνσιν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν τὴν διευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταϊνίας.